

eller saa meget, han vil, efter som han finder det hensigtsmæssigt eller rigtigt, men vi tillade ikke, at han betegner vor Agitation som skjændig, nederdrægtig, eller hvilke Udtryk han nu har brugt. Dernæst talte det ærede Medlem om de Officerer, der blev sendt ud, og hvem han tillagde, at de betegnede sig selv som tapre, men andre, der stod paa hans Side, som Landsforrædere o. s. v. Derefter gik det ærede Medlem over til at tale om Fædrelandskjærlighed som Noget, han ikke vilde indlade sig paa at diskutere. Jeg har den Opfattelse af det ærede Medlems Optræden i dette Møde, hvor han har talt, som han gjorde, at han i hvert Fald har talt paa en saadan Maade, at det maa være saarende for den sande Fædrelandskjærlighed. Saadanne Betegnelser bør ikke taales, og jeg har derfor tilladt mig at vise dem tilbage. — Naar saa det ærede Medlem gik over til at kritisere Krigsministerens Foredrag fra et foregaende Aar, da han ved første Behandling af Befæstningsagen talte her i Thinget, skal jeg ikke nægte, at ved at høre det ærede Medlem tale og ved at erindre mig den Stilling, han indtager, blev jeg lidt underlig tilmode, thi det forekommer mig, at de Kundskaber, han i historisk Retning i dette Tilfælde lagde for Dagen, lider af nogle Mangler, der lod mig i Tvivl, om han ikke ad Omveie er sluppen til at komme i Besiddelse af den lidt lærde Betegnelse, som han er i Besiddelse af. Naar han f. Ex. talte om 1659 og vilde modstige Krigsministeren, naar denne havde hentet et historisk Bevis for Kjøbenhavns Befæstning fra, hvad der foregik den Gang, og meddelte os, at det, at Kjøbenhavn blev holdt 1659, var det, der førte til det store Tab, som Danmark led den Gang, saa vil det ærede Medlem erindre sig, at det Tab var lidt forud for Kjøbenhavns Beleiring 1659. Han vil vide, at ved Freden i Roskilde havde Danmark maattet finde sig i større Landafstaaelser end dem, der blev de endelige, efter at Kjøbenhavn havde holdt sig Vinteren 1659. Vi slap billigere efter denne Kamp, end vi var sluppen forud for den, og det ærede Medlem vil ogsaa vide, at det, at Brandenburgerne og Hollænderne med deres Flaade kunde komme os til Hjælp den Gang, tun var muligt derved, at Kjøbenhavn var besættet, og vi var i Stand til at holde Befæstningen saa længe, indtil det blev dem muligt at komme os til Undsætning, saa det forekommer mig, at det Modbevis, det ærede Medlem i dette Tilfælde førte overfor Krigsministeren, Henvisningen til de historiske Begivenheder i 1659, slog ikke til. Men bedre jørefom det mig ikke, at det forholdt sig,

da han kom til 1807. Jeg ser nemlig ikke rettere, end at det er en Kjendsgjerning, som ikke lader sig bestride, at naar Englænderne i 1807 kunde bombardere og indtage Kjøbenhavn, var det, fordi Byen var slet besættet og forsvaret. Havde Byen været besættet og forsvaret, kunde Danmark have holdt den i 1807 lige saa godt, som den danske Flaade kunde slaa den engelske i 1801. Men Fæstningen var forsjømt, og man havde ikke beløbet sig paa at møde Tjenden paa rette Maade, saa at Følgen blev, at de tog Hovedstaden og ødelagde Landet i en saa forfærdelig Grad, at de Tab, Befolkningen led den Gang, høre til de største Tab, Historien har at opvise. Om hans Henviisning til Hærkommissionen i 1866 er jo kun at sige, at den havde ikke den Opgave at skulle udtale sig om Spørgsmaalet Kjøbenhavns Befæstning, tværtimod — der blev endog saa skundet paa den, at den skulde fremme Organisationsforslagene for Hærens og Flaadens Bedkommende, for at disse Forslag kunde forelægges den Dagsdag, som traadte sammen Efteraaret 1866. — Derefter gjorde det ærede Medlem nogle Spørgsmaal. Han spurgte om, med hvem vi skulde slaas, og om, hvem der skulde bekrige os, der var Tungen, der tænkte paa at bekrige os o. s. v. Hertil er jo kun at svare, at man jo aldrig forud kan vide, med hvem man skal slaas, og hvem der skal bekrige En. Skulde vi overhovedet have Forsvarsvæsen, er det selvfølgelig for at kunne møde de Eventualiteter, som indtræffe, uden at Nogetsomhelst i Forveien kan vide sikkert, hvorfra Faren kan true os. Men det forekommer mig netop, at ogsaa her Aaret 1807 bærer Minder frem for os, som vi kunne tage op og tænke over med Hætte i nærværende Dødblik. Jeg tror ganske vist ikke, at Noget i og for sig har nogen Anledning til at yppe Krig med Danmark, men Danmark kan blive et Offer for de Koalitioner, de andre Magter indgaa med hinanden. Det var det, som var Tilfældet 1807, og det er den samme Fare, som kan true os til enhver Tid. Derfor er det, at vi, der ønske Kjøbenhavn besættet, ville have skabt et Forsvar, som paa den anden Side kan være stærkt nok til, at vi kunne holde os saa længe, at de, der ville angribe os, kunne se, at det vil blive en besværlig Sag, og at det Offer, der i den Anledning skal bringes, vil blive meget betydeligt, og paa den anden Side kan bevirke, at de, som have modsatte Interesser og som tænke paa og ere interesserede i at komme os til Hjælp, kunne gjøre det indenfor en saadan Tid, som maa træves, som f. Ex. Hollænderne og Branden-